

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

I

Estimat bisbe Jaume, estimats germans preveres i diaques, estimats fidels que avui voleu acompanyar els vostres rectors en aquest moment de renovació anual de llurs promeses sacerdotals.

Fa unes setmanes, en les trobades trimestrals de zona, confessava el canvi que estic vivint durant aquest curs pastoral i que confio que culminarà aquest estiu quan faci els exercicis espirituals ignasians de mes. El curs Pastors 3.0, alguns esdeveniments i altres eines que he descobert m'estan impulsant a una renovació espiritual i pastoral que només podria comparar a una segona conversió o a la tercera aprovació dels membres de la Companyia de Jesús. En dono gràcies a Déu, perquè realment ho necessitava i confio i espero que no defalleixi en el treball que estic fent per tal que arribi a bon port.

Aquesta circumstància personal em mou a centrar aquesta homilia en les promeses sacerdotals que tots renovareu quan la conclugui.

II

La primera pregunta que us formularé parla de ser preveres, de la unió i la configuració amb Crist, el Senyor. La segona se centra en allò que hem de fer per a ser fidels a allò que som. Em fixo en la primera perquè no paro de constatar cada dia la vostra generositat en l'exercici del ministeri a favor dels fidels que us han estat confiats, i, per experiència, sé com pot ser d'infèrtil el treball pastoral si la vida no està profundament unida i configurada a Crist.

Així, doncs, us preguntaré ben aviat:

¿Voleu unir-vos i conformar-vos millor a Jesús, el Senyor, i, renunciant a vosaltres mateixos, refermar les promeses dels deures sagrats envers l'Església que, moguts per l'amor de Crist, acceptàreu amb goig el dia de la vostra ordenació?

Es tracta de renovar el compromís de continuar imitant Crist, especialment en aquella caritat pastoral que només és possible exercir amb fecunditat si la nostra vida està unida a ell i es va transformant més i més a la seva imatge.

Aquest compromís no consisteix en una relació laboral, en un contracte en què les parts pacten uns drets i uns deures, independentment d'allò que és la medul·la de la pròpia vida. Aquest compromís és una resposta a la crida que Déu ens va fer i a la qual no només vàrem respondre amb goig fa 2, 10, 20, 40, 60 o fins i tot 75 anys, sinó cada dia.

Recordem, ara, que el nostre presbiteri viu aquesta renovació admirats pels 75 anys de fidelitat sacerdotal de Mn. Antoni Traserra, que no ens pot acompanyar perquè als seus 97 anys no gaudeix d'estabilitat física suficient. També el seu nebot, el nostre bisbe emèrit, enguany celebra els 25 anys d'ordenació episcopal. Agraïm a Déu haver pogut gaudir 9 anys del ministeri les noces del qual avui celebrem. Agraïm al bisbe Jaume que avui vulgui celebrar-ho amb tots nosaltres i ens encomanem a les seves pregàries de pastor.

Deia, doncs, que avui no renovem un contracte, sinó que fem memòria del nostre sí generós i ens proposem d'avançar més i més en la imitació de Crist. Això vol dir que se'ns proposa examinar la nostra fidelitat a les promeses dels deures sagrats, treballar per a ser-hi fidels, cercar les ajudes necessàries si ens trobem en dificultat i donar gràcies per la fidelitat generosa que el Senyor ens ha concedit de viure.

La unió i la conformació a Crist que demana renunciar a nosaltres mateixos és una vida de pobresa, castedat i obediència. És veritat que nosaltres no hem fet vots religiosos, però no és menys veritat que per a ser imatges de Crist Pastor, per a viure la seva caritat pastoral, ens cal viure: ben despresos de tantes coses que *mundanitzen*; amb un cor que estima exclusivament Déu; ben guarits de tot afecte desordenat, poder estimar tothom amb un amor com el de Crist; i sense fer la nostra voluntat sinó la de Déu, mortificant tot allò que siguin interessos humans.

III

Una vida despresa no s'aconsegueix només no posseint una casa i acceptant serenament un sou que permet només un vehicle senzill, algun aparell electrònic, una mica de parament de la llar, roba, aliments i aquells llibres i cursets per a millorar la predicació, la celebració i l'apostolat. Una vida despresa vol dir viure en la vulnerabilitat i en la necessitat.

Aquell que se sent segur de tot, que ho sap tot, que no necessita ningú, que té sempre la raó, que és millor que els altres, que ho aguanta tot i mai res el fa claudicar no és pobre, té els graners atapeïts i fa tuf de fariseu. Centrifuga els qui té al voltant, no es fa escoltar de cor pels fidels,

enlluerna però no il·lumina, sedueix però no *discipula*, tiba però ni avança ni fa avançar.

No penso en ningú més que en mi mateix i en allò que he fet durant 20 anys. No tinc pràcticament res al compte corrent. No he estalviat, però he estat realment molt ric de mi mateix i això passa factura en la unió amb Crist.

És per això que, des d'un gran coneixement de causa, estic aprenent: a ser pobre; a demanar ajuda; a confiar en els altres; a caminar per allà on d'altres volen arriscar-se; a necessitar amics.

Com anhele un presbiteri de pobres, de necessitats, d'amics!

IV

Una vida casta no consisteix només a: viure fidelment el celibat; no tenir el cor i el cos en mans d'una dona o, Déu no ho vulgui, d'un altre home. Una vida casta suposa una afectivitat sana i serena. Suposa haver descobert que l'amor de Déu omple la nostra necessitat de ser estimats. Amor que experimentem en la pregària, en els sagraments i, també, en l'amor que ens tenen els familiars, amics i fidels. Amor que ens fa estimar tothom amb un amor net de tota concupiscència.

Tots sabem la infecunditat d'una vida sacerdotal esclava de desordres afectius. Tots sabem o podem imaginar com eixuga l'ànima sacerdotal la impuresa o una doble vida. Des d'una immensa humilitat, molts sabeu què vull dir, estic segur que és possible la llibertat, que és possible viure en veritat el nostre sacerdocí. Molts ho sabeu perquè heu crescut en una ascètica que us ha fet uns veritables herois de la castedat. Molts també sabeu com n'és de difícil enmig d'un món descaradament pornogràfic i sense ajudes per a guarir les ferides afectives que porten a fugides falses i addictives.

No penseu que hi ha esclavituts insuperables. És possible la llibertat i val la pena. Tenint present que enguany torno a convocar-vos un a un per a conversar sobre tot i res. No dubteu a demanar-me ajuda si patiu alguna esclavitud en la dimensió afectivosexual.

V

Una vida obedient no consisteix només a estar d'acord amb el que diu Jesús a l'evangeli, segons la tradició de l'Església, interpretat autènticament pel magisteri de l'Església. Una vida obedient vol dir no fer la pròpia voluntat, sinó la de Déu que es manifesta a través de tants instruments: els pobres, la comunitat, el bisbe...

Una vegada més no penso en ningú sinó en mi mateix. Un servidor, des de la meva ordenació, he estat sempre molt fidel i obedient. Ho he fet de cor, convençut. Però gairebé sempre he fet el que m'ha semblat i m'ha costat horrors acceptar que Déu pogués manifestar-me la seva voluntat a través de vosaltres, dels col·laboradors laics, de la gent senzilla i dels enfadats amb la meva predicació o magisteri.

Ara, m'està tocant obeir allò que ni veig ni entenc. Ara, estic acceptant que les coses no es facin com jo penso. Hi tinc molta feina, com amb la pobresa i la castedat, però em sento molt més lliure, i gràcies a tot plegat crec que s'estan derruïnt els murs que impediïen la meva unió i configuració amb Crist.

Obeir no és rebre ordres i complir-les. Obeir pressuposa escoltar de veritat l'altre i, a través d'aquesta escolta, escoltar Déu. Cal, doncs, temps i temps, parlar i parlar, fer-ho amb el cor, posant-te en la pell de l'altre. Parlem, parlem i parlem. Escoltem-nos, escoltem-nos i no ens cansem d'escoltar i, de ben segur, que tots serem més obedients a Déu Nostre Senyor.

Catedral de Solsona, 26 de març de 2018